

Sygn. akt III KRS 24/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania K. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 lipca 2009 r. nr [...] w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2010 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazuje Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Prokurator K. K. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 lipca 2009 r., nr [...], w której postanowiono, że nie zostanie on

przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego.

W uzasadnieniu Rada stwierdziła, że K. K. zgłosił swoją kandydaturę jako jeden z pięciu kandydatów do obsadzenia trzech wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Rejonowym [...]. Wnioskodawca urodził się 3 kwietnia 1976 r., w 2000 r. ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie w [...] uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą, w latach 2000-2004 był zatrudniony w Oddziale ZUS kolejno jako inspektor, starszy inspektor i specjalista, a po odbyciu aplikacji prokuratorskiej w październiku 2004 r. złożył egzamin prokuratorski uzyskując ocenę dobrą. Następnie był asesorem w Prokuraturze Rejonowej, a z dniem 13 grudnia 2007 r. został powołany na stanowisko prokuratora w tej Prokuraturze.

Oceniając kwalifikacje kandydata sędziego wizytator Sądu Okręgowego [...] wyraził pogląd, że może on być przydatny do zawodu sędziowskiego i pozytywnie ocenił jego pracę jako prokuratora. Kolegium Sądu Okręgowego zaopiniowało kandydaturę 3 głosami „za”, 1 głosem „przeciw” i 2 głosami „wstrzymującymi się”. Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Okręgowego oraz Delegatów Sędziów Sądów Rejonowych w [...] kandydat uzyskał 43 głosy „za”, 21 głosy „przeciw” oraz 14 głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości pozytywnie ocenił kandydaturę.

Rada w uzasadnieniu stwierdziła także, iż kandydat spełnia formalne warunki ustawowe do powołania na urząd sędziego, jednakże spośród pięciu kandydatów, którzy zgłosili się na trzy wolne stanowiska, zespół oceniający kandydatów wskazał trzy inne osoby, które w jego ocenie posiadają wyższe od wnioskodawcy kwalifikacje i predyspozycje do wykonywania pracy sędziego. Kandydatura K. K. nie uzyskała w Radzie wymaganej bezwzględnej większości głosów, gdyż oddano 5 głosów „za”, 5 głosów „przeciw” oraz 3 głosy „wstrzymujące się”.

W odwołaniu zarzucono naruszenie: § 21 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623) w związku z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) przez brak uzasadnienia prawnego i faktycznego i uniemożliwienie w ten sposób poddania uchwały kontroli

odwoławczej; art. 60 Konstytucji przez niezastosowanie jasnych i przejrzystych zasad oceny kandydatów oraz arbitralne i dowolne podjęcie decyzji o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie na sędziego; art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o KRS przez błędną interpretację kompetencji Rady wyłącznie jako uprawnienia, a nie również obowiązku i nieprzedstawienie wniosku o powołanie na sędziego, mimo istnienia wolnego miejsca sędziowskiego i kandydata spełniającego wymagania formalne i merytoryczne do jego objęcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Z motywów uchwały wynika – choć nie zostało to wprost wyrażone – że wnioskodawca spełnia wymagania do przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego. Przyczyną nieprzedstawienia tego wniosku było stanowisko zajęte przez zespół oceniający kandydatów, według którego inni kandydaci posiadają „wyższe kwalifikacje i predyspozycje do wykonywania pracy sędziego”. Zespół jest wewnętrznym organem Rady przygotowującym indywidualne sprawy na plenarne posiedzenie Rady i zajmującym stanowisko co do merytorycznego załatwienia sprawy (§ 17 ust. 1 oraz § 18 ust. 3 powołanego rozporządzenia). Stanowisko zespołu stanowi propozycję dla Rady obradującej w pełnym składzie. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie zostały wykazane kryteria, które były podstawą do zajęcia stanowiska przez zespół oraz na podstawie których Rada zaakceptowała to stanowisko. Niewskazanie tych kryteriów uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę zgodności z prawem zaskarżonej uchwały, co uzasadnia jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy nie może bowiem – w ramach tej oceny – zweryfikować prawidłowości doboru kryteriów oceny kandydata i sposobu ich użycia. Stopień szczegółowości rozważań Rady może być w tym zakresie zróżnicowany w zależności od potrzeb indywidualnej sprawy. Jeżeli jednak kandydat uzyskuje większość głosów poparcia Kolegium Sądu Okręgowego, bezwzględną większość głosów na Zgromadzeniu Ogólnym w Sądzie Okręgowym i pozytywną opinię Ministra Sprawiedliwości, to niezbędne jest wskazanie, jakimi

kryteriami posługiwała się Rada wybierając na ograniczoną liczbę wolnych miejsc sędziowskich innych kandydatów. Sąd Najwyższy uznał zatem za uzasadniony zarzut naruszenia § 21 ust. 2 powołanego rozporządzenia, a w ten sposób doszło do naruszenia art. 60 Konstytucji.

Zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o KRS jest nieweryfikowalny. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika bowiem, ile wniosków o obsadzenie trzech wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Rejonowym zostało złożonych Prezydentowi RP przez Radę. Odwołujący się twierdzi, że tylko dwa. Natomiast w ujęciu teoretycznym pogląd wyrażony w odwołaniu, że na podstawie tego przepisu w razie wolnego stanowiska sędziego Rada jest nie tylko uprawniona, ale też zobowiązana przedstawić Prezydentowi wniosek o powołanie na sędziego kandydata spełniającego wszelkie wymagania do objęcia tego stanowiska jest oczywiście uzasadniony. Kompetencja bowiem to nie tylko prawo, ale także obowiązek.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na mocy art. 13 ust. 5 ustawy o KRS.